

Men denne Sag har ogsaa en Side, der vender imod Ministerstolene, mod de Ministre, der plejer at sidde paa de Stole, som for Resten i Dag staar tomme; thi i 1910, da de fleste af de højtærede Ministre sad paa de samme Pladser, havde de Viden om Kaptajn Lützens Indberetninger, havde Viden om Generalstabschef Moltkes truende Ord, som blev citeret her forleden, og som lyder saadan: Yder Danmark kun en fingeret og utilstrækkelig Modstand, saa er det min Overbevisning, at Danmarks sidste Time er slaaet; den offentlige Mening i Tyskland vil fordre, at der gøres Ende paa Danmark. Det forekommer mig, at der faldt en Bemærkning fra den højtærede Finansminister om, at det var fejlagtigt. Det er oplyst i Redegørelsen fra Forsvarskommissionen, at den højtærede Udenrigsminister i 1910 kendte denne Udtalelse. Der ankes saa meget over Hemmelighedsholdelse, saa jeg har vel Lov at gaa ud fra, at naar Udenrigsministeren kendte en saa vigtig og skæbnesvanger Udtalelse, kendte ogsaa alle de andre Ministre den. Det ærede Medlem fra Fredericia talte om, at Offentligheden bør have Kendskab til Forholdene. Jeg vil gerne spørge: Kendte det ærede Medlem fra Fredericia denne vigtige Udtalelse, da han i 1910 gik ud i Kamp for at omstøde Forsvarslovene?

Man har draget en Sammenligning mellem de nuværende Ministre og Venstres Ministre. Der er den store Forskel, det indrømmer jeg, at det ærede Medlem fra Ringkøbing, der saa den alvorlige Situation, tog sit Ansvar, søgte at afvende de farefulde Forhold, søgte at skaffe sig Viden, og da han fik at vide, hvordan Forholdene laa til begge Sider, handlede han i Overensstemmelse med, hvad han mente, det var rigtigt at gøre. Der er ingen som helst Tvivl om, at det ærede Medlem fra Ringkøbing vidste, at havde han sagt noget andet, var han vedblevet at tale om Militærudgifternes Nedsættelse o. s. v., havde han faaet langt større Tilslutning. Han tog sit Ansvar og gik i Ilden for en forsvarlig Ordning af vort Forsvar, og heldigvis blev denne gennemført. De Herrer derimod kendte Generalstabschef Moltkes truende Udtalelser, vidste, at hvis Danmark kun ydede en fingeret eller utilstrækkelig Modstand, var det i hvert Fald Moltkes, Lederen af Militærvæsenet i Danmarks nærmeste Nabo- og Europas stærkeste Militærstat, Mening, at saa vilde Danmarks sidste Time være slaaet, men de Herrer handlede ikke i Overensstemmelse

dermed. De gik alligevel ud i Kamp mod den Forsvarsordning, som de maatte vide, det vilde være farligt at omstøde, hvis man ikke skulde udsætte sig for at komme med i den Verdensbrand, som de vel alligevel ogsaa maatte have en lille Smule Mening om maatte komme før eller senere.

Det ærede Medlem fra Fredericia søgte ligeledes at slaa sig til Ridder paa en Kamp mod Forsvarsudgifterne. Det forekommer mig, at det ærede Medlem skulde huske paa, hvordan Stillingen har været, og hvordan Stillingen er. Det ærede Medlem talte, som sagt, stærkt imod det hemmelige Diplomati. Lad mig minde om, at da den højtærede Statsminister stod i den danske Rigsdag og gav Meddelelser om de truende Forhold og oplyste, at Resten af Sikringsstyrken var indkaldt fra Sjælland, Jylland og Fyn, saa begrundede han det med diplomatiske Indberetninger og militære Efterretninger. Nu er Verdenskrigen forbi. Overalt i Verden bestræber man sig — heldigvis — for at sætte Retten i Magtens Sted. Man søger at skabe Nationernes Forbund, det Forbund, som Danmark vel sagtens ogsaa bliver Medlem af. Det forekommer mig da, at det vil være ret ørkesløst nu at rejse Strid om den kommende Militærordning i Danmark. Det forekommer mig, at man maa se Tiden an og se, hvad Folkenes Forbund byder i saa Henseende. Det ærede Medlem fra Fredericia skulde der tage Lære af sin ældre Partifælle i Landstinget, det ærede Medlem fra Aarhus (Harald Jensen), der forleden udtalte: Vel kan vi ikke foreløbig afgøre ret meget med Hensyn til den kommende Militærordning; de afgørende Beslutninger tages jo ikke af os, men af andre. Jeg tror, at hvis man vil vente en ganske kort Tid, bliver der ikke nogen Strid her i Danmark om den kommende Militærordning, saa vil vi sikkert kunne enes om det, det vil være nødvendigt at have. Der er ingen Grund til at tro, at der er noget Parti her i Danmark, der ønsker at bevare Militærudgifter, som det vil være muligt at komme bort fra.

Lad mig til Slutning sige, som jeg har sagt tidligere, at hele den Kamp, som det ærede Medlem har været med i, og som han rejste her i Rigsdagen forleden Dag, forekommer mig, for at bruge et Udtryk af Bjørnstjerne Bjørnson, at være Blade, som Træet har baaret for mange. Det forekommer mig, at Venstre ikke taber noget som helst partimæssigt, ved at den Sag kommer frem, og at det er gavn-